

בעקבות הפדאיון

יואב ארד

לצאת לקורס חובשים, נטיה שעברה אליו בירושה מאמו.
אחרי מספר חדשים של עבודה כפלה, הועד כר עם יחידתו למשק אחר, בגבול רצועת עזה. כאשר פרצו הקרבות ויחדותו לא נש לחה דרומה, התמרמר על כך יואב, יחד עם שאר חבריו. ההתמרמרות כמעט הולידה מרד. "מדוע משאירים אותנו בעורף?" שאל לו הנחלאים. "איך אפשר לישון כאן במנוחה ולראות הצנות קולנוע, כשהחברה שלנו נהרגים בדרום?"
תוך זמן קצר הפכה גם גזרת משקו לחיות. יחידות נדאיון התאמצו במבצעים גושים לחבל בישוים העבריים שבגבול הרצועה, ערב גטיסתה. בסביבת הקיבוץ פוצצו קור מים, מתקני מים וכבישים, הוטמנו פקשים בדרכים. מחלקות שלמות של אנשי פדאיון הצליחו לעבור את גבול הרצועה, ירו על ישובי הספר.
ביום החמישי, הראשון לנובמבר, אחר הצהריים, עבר מנהל מקורות בדרום, ששה קוריקמו, ליד שדות המשק במכונות, הוא הבחין במחלקה של אנשי פדאיון, בפרס הנמצא מורחית למשק. הוא הזעיק תגבורת מהסביבה. יואב ארד היה בין האנשים שעלו על הטנדר ומיהרו בעקבות הפדאיון. כמה מטרים מהכביש הראשי עלתה המכונית על מוקש. ששה אנשים נהרגו, יואב בן ה-19 היה אחד מהם.

יחזקאל ברנר

בעניינים של החברים. בעקרון, אליה בא עם אמו בגיל 3, אחרי מות אביו, היה בן ה-23 חבר המועצה המקומית.
בגד ידעו כל הקצינים שמאציה אפשר לבקש דבר ששום אדם נורמלי לא היה מבקש מאיש אחר: שיוחרר על פנישה עם נערה כדי שחליף חבר אחר בתורנות. סר כם המסמך את יחס הטוראים לרס"ם דד מוזר: "איש לא פחד מפניו, אולם כולם התחסו אליו ברגיונות."
יומיים לפני כיבוש עזה יצא הרס"ם יחד עם המס"פא, הרק, הסקד ועוד שני אנשים ממשלה הפלוגה, כדי לבקר בלילה יחידה במרחק לא רב. בדרך נתקלה המכונית ב מעבירי מים מפוצץ. היא עברה אותו. כע בור 20 דקות ניהן עליה מטר של יריות מן המארב. שני הצמיגים הקדמיים התפוצצו. אציה נמצא בחזה וברגל, המשיך לירות בעוז, קפץ לתוך התעלה.
בחושך המוחלט התחוללה הדרמה. הפ קיד, שנפצע בשתי רגליו, וחל כמעט קילר מטר על מרפקיו, על פני המארב. הנהג יצא להביא תגבורת. המס"פא החזיר אש. פגע בשני פדאיון.
אציה, הרס"ם המחזיק, נהרג מרימוקיד.

הותיקות בבית-חולים חדש בתל-אביב. שני הם עולי רוסיה.
י.אב גדל בבית עמלים, חונך ברוח ה עבודה, החלוציות וההגשמה האישית, בן למורת להוריו ותלמיד מצטיין. את תעודת הבגרות הרשמית שלו רכש בבית החינוך התיכון החדש. אולם תעודת הבגרות ה מעשית ניתנה לו כבר קודם לכן, בעת שהחליט על דרך חייו: חי קיבוץ.
כל מה שעבר עליו עד סיימו את לי מדיני בבית הספר התיכון הוא אופייני לצבר של הדור: פעולות בתנועת הנוער, ויכוחים סוערים על בעיות העומדות ברומו של עולם, קומוניזם, מסעות ארוכים ומסרי כיס לפינוע שונות של הארץ, מחנות עבודה בימות הח פש, עיסוק בספורט. וכל זה, מחוץ למסגרת הכללית של לימודים.
כשסיים את לימודיו התיכוניים, התגייס יואב עם בני מחזורו וחבריו לגרעין נח"ל, יצא להכשרת בקיבוץ עין חרוד, עבר את מסגרת האימונים הבסיסיים הרגילים, עמד

תמונתו של יואב ארד (אדיגר) מופיעה זו הפעם השניה מעל דפי העולם הזה. בפעם הראשונה היא הופיעה בדיוק לפני שנה, שעה שנערך משאל על דמותה האידיאלית של הצברית הטיפוסית. בין הנשאלים היה גם צעיר גבה קומה ורחב כתפיים, בעל זקן שלא הצליח לבגר את פניו הצעירים.
יואב השיב אז כמעט ללא פיקסוק כיצד הוא רואה את דמות הצברית. אמר הוא: "האידיאל היא נערה חלוצית, אחת מהחברה. לא יפה במיוחד, אבל גם לא שיטחית. באזרה המסוגלת לחשוב על האנושות וגם על עצמה. נערות החושבות רק על יופי חי צוני קשה לכנותן צבריות."
לא היה צורך לשא ל את יואב כיצד, לדע תו, צריך להיות הצבר האידיאלי של שנת '56. התשובה היתה בו עצמה, צבר האופיני לדור הצברים של מלחמת סיני.
הוא נולד בתל-אביב למשפחה עירונית. ה' אב מהגרים, ותיק בארץ, האם אחת האחיות

אורי ויצחק

שני חלומות על העתיד

חוק המדינה קובע כי כל אדם במדינה, בהגיעו לגיל 18, שהוא גיל הבגרות, חייב להתייצב לשירות צבאי. אין החוק מפלה בין אנשים שהתגברו קודם ומנם או שאח' ריו להתגבר.
רוב הצעירים בני הי"ח, המתגייסים ל צבא בהיותם מבוגרים כלפי המדינה, נש' ארים בעיני משפחותיהם ילדים רכים שיש להשגיח על כל צעדיהם, לפנק ולטפל ב' הם. כך בכל אופן הביטה משפחת ויצחק מתיאביב על בנה אורי, שעה שהתגייס לצ"ח.

הוא היה בן יחיד להוריו, מלבד אחות מבוגרת נשואה. האב, נהג דן שעלה לפני שלוש שנה מפולין, והאם שבאה מרוס' יח. גידלו וחינוכו את בנם למופת, סיפקו לו את כל מבוקשו. הוא סיים את בית הספר העממי נס'יונה, המשיך בלימודים תיכוניים בגמנסיה שלוחה.

כבן תפנוקים שהבית הוא הכל עבורו, הירבה אורי להסתגר בחדרו, שקע בלימודים, בקריאת ספרים, אהב להאזין לפוסיקה טובה, הרחוב לא משך אותו. לא משחקי הנערים בשכונה ולא פעולות תנועת הנו צר. הוא היה נער סגור ונחבא אל הכלים. חלומן הגדול היה להיות ביום מן הימים עתונאי. הוא הירבה לרשום רשימות על נושאים שונים, התעניין בבעיות מדיניות, בשעות שנערים אחרים עסקו בבילוי חבר רת נערות, עסק הוא בניתוח מעמיק של מאורעות פוליטיים.

אולם כל רשימותיו נשארו בגדר רכוש הפרטי, נכתבו להנאתו. הוא לא פירסם דבר. חלומו היה ללמוד עתונאות באוני' ברוסיה.

קשה להגשים חלומות כמסוים. ביחוד קשה הדבר כשהצעיר לומד בכיתה בה מר עט מספר תלמידים, ויום אחד מלהיטים רובם לעזוב את ספסל הלימודים ולהתגייס לצבא. לאחר שסיימו את הכתה השביעית, החליטו כתרסר מחבריו לעבור קורס קשר במסגרת הצבא. גם אורי נסחף בזרם. הוא ניגש לבחינות קבלה, הצליח בהן להפליא. אולם הגיל הפריע לו. שלטונות הבטחון לא היו מוכנים לגייסו בהיותו בן 17, ללא הסכמת ההורים. ההורים לא הסכימו.

אורי לא חזר לפסל הלימודים. חלומו הפך עתה להיות קשר השולט בכל מכ' שירי הקשר המודרניים, והמסוגל לדבר בשפת המורס. הוא לא ביובו את הזמן עד לגיוסו, נרשם לקורסים מקצועיים שונים. עד שהגיע זמנו התחיל להתגייס. הוא נשלח לחיל השריון, עבר את האימונים ה' מפרכים והמסוכנים של חיל-רגלים מוסע' שריון. זה היה לפני חצי שנה.

במחלקתו היה הצעיר בחיילים, צבר יחיד בין עולים חדשים. כולם התחסו אליו ב' הערצה, עזרו לו ונעזרו על-ידי. ואז, אח' רי שסיים את תקופת הטירונות, זכה להג' שים סוף סוף את חלומו האחרון. הוא נש' לח לקורס קשרים.

כאשר פרצה המלחמה, יצא לקרבות סיני כשהוא מנצל את הידיעות שרכש לו כבר בקורסים השונים בצבא, עבד בתור קשרי אלחוט.

ביום האחרון של חודש אוקטובר, ב' שעות הערב, השתתף אורי בהתקפת וחלים על אחד המוצבים שחסמו את הגישה לכוח דרום. פגז של תותח מצרי פגע פגיעה ישירה בחול שלו. בטרם הספיק להפעיל את מכשיר הקשר, היה אורי הרוב

זינוק בראש המחלקה

ביום השלישי לקרבות סיני, תפסה יחידה מצרית גדולה את הגבעות השולטות על הדרך בה היו יחידות צה"ל המתקדמות צריכות לעבור בדרךן דרומה. טור יש' ראלי ממוצע, שהיה מורכב מזחלים, קומנד' קרים ומשמדי טנקים יצא לפנות את ה' מעבר. בהיותו בואדי הותקף הטור באש חזקה של המצרים, שהתבצרו בכוכים ובי מצרות שבגבעות הסלעיות.
בעוד שמשמדי הטנקים מחלים בתותחי הם את העמדות המבוצרות, כיתר חיל הרגלים שעל גבי הותלים את הגבעות, הסתער על הכוכים מערפם. סמל שלמה חיונישטין קיבל את הפיקד על מחלקה. הוא הגיע עד לעמדת ההסתערות, פקד על כמה אנשים להטיל רימונים ואחר הורה לאנשיו: זנק!

ביריות, הסתערו אנשי המחלקה על עמ' דות האויב, כשהם שוטפים את הרכס מל מעלה למטה. סמל חיונישטין רץ בראש המחלקה. כדור פגע בצווארו והוא צנח במקום. החובש שמיהר אליו מישש את דפקו, חבש אותו. אולם ידע ששלמה חיונישטין היה כבר מת.

הוא גדל בבית דתי, קיבל חינוך מסורתי. ה'ריו, שעלו בשנת 1933 משהייך, שלחו אותו ללמוד בבית-הספר מוריה בתל-אביב ולאחר זאת ללמוד חמש שנים בשיבות פתח-תיקה ובאר יעקב. אולם כשהגיע זמנו להתגייס, לא היסס, התגבר דוקא ליחידה קרבית. הוא הסביר זאת בכך שרק בין חברים במסגרת גרעין דתי, יוכל לשמור על מצחת הדת בתנאי השירות הצבאי.

לפני שנה עבר את טבילת האש בקרב ניצנה. הוא הביא משם למזכרת מעטפת רימון יד מצרי, ממנה התקין מגורת שולחן לחדרו.

לפני שלושה חודשים סיים שלמה את שירותו הצבאי. הוא רצה להמשיך בלימודים, להשתלם בהנדסת חשמל, בשלב ראשון החל לעבוד בבית-חרושת למכשירי חשמל בתור פועל ששוט, נרשם לשערי ערב באלקטרו-מכניקה. עד אשר נקרא חזרה לשירות כאיש מילואים.

חבריו ופיקודיו הכירו אותו כבחור שקט, בעל כושר מנהיגות שקטה אך חזקה. הוא היה בחר עליו ואוהב חברה, ישר וטובלב. עד למקום הקרב בו מצא את מותו, הגיע בטור הוחלים שעשה דרך של מאות קילומטרים. פיקודיו מספרים כי לא רץ כל הדרך העלה את מוראל החבורים, דאג להם כאב הדואג לילדיו, למרות שהיה בן גילם. בטחונו העצמי הכניס בחייליו הרגשת בטחון לפני שיצאו לקרב.

בעת שירותו בצבא הספיק לעבור קורסים רבים, כולל קורס מדריכי ספורט. מאחר שראה בתרבות הגוף אמצעי יעיל לשמירת הבריאות. חניך צעירי אנוות ישראלי לשעבר, הרבה לעסוק בכדורגל, שהיה הספורט החביב עליו ביותר.

במותו היה בן 22 שנה. השאיר אחריו הורים וששה אחים ואחיות.

שלמה חיונישטין

רס"פ בלי מקר

שמירה נוספת או ביטול חופשות, למה לע' שות לו צרות? אפשר להבק איתו, הוא מחוסר עבודה ויש לו הרבה ילדים...

שיטתו היעילה של הרס"ם נתגלתה גם בשטח אחר: ביעילות ארגון האספקה. אם הועדו לרשות כל סלוגה שלושה אוטו' בוסים, הצליח לבצע את הבלתי-אפשרי: לר' חוס את כל האנשים, עם כל ציודם, לתוך שנים מהם, להכניס את כל האספקה האפ' סנאות והמטבח לאוטובוס השלישי. התר צאה: כאשר שאר הפלוגות ישובו ואכלו מגות-קרב, אכלה סלוגתו של אציה אהה חמה, שהוכנה על-ידי מטבח מסודר, מוס' ויה כראוי.

הדאגה לזולת לא היתה תבינה צבאית בלבד. בכל מקום שנמצא, צץ אציה כעבור זמן-מה כעסקן הדואג לכלל. כשעבר במר' סך גדול, היה זה ברור שכעבור זמן יהיה לא רק מנהל-עבודה, אלא גם חבר ועד' העובדים. הנשאר אחרי חזקתה כדי לספל

כשבר הרס"ם החדש לפלוגת המילואים, נדהם המס"פא. האיש בן ה-23 היה צעיר מכל אנשי הפלוגה, עולים מתריסר ארצות. גרוע מזה: הוא נראה כמו ההיפך הגמור של רס"ם. צחוק נצחי חשף את התניכיים מ' תחת לשפמפם הדק בפנים העגלגלות. הרושם הראשון לא הטעה. הרס"ם החדש נתגלה כאדם שאינו מסוגל להרץ. אם היה צורך להגיש תלונות, לשלוח אנשים למש' פט, לאטיל ענשים, נשאר הדבר מוטל על המס"פא. אולם במפתיע נתגלה גם כי שר' טתו של אציה פועלת: ה' א עזר לאנשים בכל דבר, ידע בעל-פה את קשיי הפרנסה ואת מספר הילדים של כל איש. בבת-צחוקו הוציא מן האנשים יותר מאשר רס"ם אחר בעזרת מקל ושוטרים צבאיים.

נזכר המס"פא: "איש אחד ערק לנו פעם בליל שמירה. אציה יצא העירה ותפס אותו. אמרתי לו שאני רוצה לראות את התלונה חוך שעתיים. אך כשראה שהכעס שלי קצת שכן, התחיל לרכך אתי: אולי ניתן לו